

Proto obsahuje zákon předpisy, jež mají zameziti loupeživé a neracionelní hospodaření lesní, stanoví tresty na jednání proti těmto předpisům a zmocňuje v § 6 min. zeměd., aby nařídilo sekvestraci lesů jednotlivého majitele, je-li důvodná obava porušování tohoto zákona.

Předpisů upravujících povinnost znovuzalesňovati vykácené plochy neobsahuje zákon ze 17. prosince 1918 ani se na jiný zákon v té příčině neodvolává, a nelze proto jediné z té okolnosti, že dává min. zeměd. právo, povolovati z veř. důvodů výjimky z předpisů o normální těžbě mýtní, usuzovati, že chtěl také úřad zmocniti, aby dle svého uvážení činil opatření k zajištění splnění povinnosti opětného zalesnění, strany v jejich volné dispozici s majetkem omezující.

Proti takovému výkladu svědčí právě, že zákon připouští výslovně jediný zajišťovací prostředek, totiž sekvestraci a to jen v případě důvodné obavy porušování předpisů v témž zákoně daných.

Předpisy o zalesňování a zejména o znovu zalesňování částí lesa »čerstvě vykácených« obsahuje všeobecný lesní zákon z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z., který také stanoví v § 3, pokud se týče § 2 tresty na nesplnění povinnosti znovuzalesnění, v § 22 ukládá majitelům lesů určité velikosti povinnost, aby zřídili ve věci sběhlé hospodáře lesní, jež vláda za způsobilé uzná, za tím účelem, aby se zákonná nař. o hospodaření v lesích bedlivě zachovávala a dává v § 23 polit. úřadům povomoc dohlížeti k hospodaření proti majitelům lesů, kteří jednají proti předpisům zákona, zejména i proti předpisu § 3 o znovuzalesňování. Lesní zákon poskytuje tudíž úřadu prostředky kárné a donucovací proti těm, kdož jednají proti předpisům zákona nebo proti nařízením úřadu dohlédacího v rámci zákonných předpisů daných, nemá však žádného předpisu, z něhož by se dalo usuzovati, že zákonodárce chtěl dohlédacímu úřadu propůjčiti právo žádati od majitelů lesů záruky za splnění povinnosti k znovuzalesnění, jak tomu jest na př. v § 37 stran splnění podmínek povolení k plavení dříví.

Poněvadž pak není ani jiné zákonné normy, z níž by zmocnění žal. úřadu k příkazu, by st-l složil záruku úřadem ustanovenou, vyplývalo, bylo nař. rozhodnutí, pokud se jím v bodu 6. ukládá st-li složení kauce k zajištění znovuzalesnění, jako zákonu odporující dle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo třeba zabývati se ostatními námitkami stížnosti.

Č. 3138.

Církevní věci. — Administrativní řízení: I. * Resoluce národního shromáždění podaná vládě nemá povahu právní normy. — II. * Ani ze zákona č. 625 ex 1920 ani z resoluce poslanecké sněmovny z 25. listopadu 1920 a senátu z 18. listopadu 1920 neplyne právní nárok duchovenstva na Slovensku na nouzové výpomoci. (Otázka, zda nárok takový plyne z výnosu min. školství a národní osvěty z 10. června 1921 k tomu vydaného, nebyla řešena).

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 21.188/23).

Věc: Josef Š. v P. proti referátu min. školství a národní osvěty v Bratislavě o státní nouzovou výpomoc.

V ý r o k: Stížnost se zamítá dílem jako nepřipustná, dílem jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, jenž byl do konce srpna 1921 římsko-katolickým kaplanem v P., byl s působností od 1. září 1921 ordinariátem v Trnavě jmenován katechetou měšťanské školy v Bratislavě. Toto služební místo však nenastoupil, a to podle tvrzení jeho z důvodu, že referát min. škol. v Bratislavě proti jmenování zakročil a katechetského platu mu nepoukázal. Počínaje dnem 1. července 1921 nebyla již st-li poukazována státní nouzová výpomoc.

Dopisem ze 16. března 1922 připomněl st-l referátu pro záležitosti církve katolické, že »dvakrát u něho zakročil osobně ve příčině nouzové výpomoci, jejíž poukazování bylo mu zastaveno vzhledem k tomu, že byl vyjmenován katechetou v B., kteréžto jmenování však bylo překaženo. V obojím případě dostalo se prý pisateli ubezpečení, že referát žádosti vyhoví, jakmile dostane potvrzení od trnavského vikariátu, že byl pisatel — což prý jest faktum — v duchovní správě zaměstnán. Pisatel tudíž zasílá ono potvrzení žádaje za nejrychlejší vyřízení.« Potvrzení arcibiskupského náměstnictva v Trnavě z 11. března 1922 zní, že kaplan Josef Š., když nemohl zaujati místo katechety v B., účinkoval nejprve v P., potom v S., jakožto kaplan, a byl tak nepřetržitě průběhem roku 1921 v duchovní správě zaměstnán.

Na to vládní referát pro záležitosti církve katolické v B. rozhodnutím z — rozhodl, že . . . poněvadž podle seznamů referátu kaplanská stanice v P. byla obsazena, duchovní Josef Š. však v evidenci stále fungoval jakožto katecheta bratislavský a během roku 1921 ordinariátem v Trnavě nebyla co do jeho osoby oznámena žádná změna, není možno žádosti vyhověti.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami: — — —

Stížnost vytýká, že i za dobu od počátku září do konce prosince 1921 příslušela st-li státní nouzová výpomoc a byla mu tudíž neprávem i za tuto dobu odeprána. Neboť st-l, nemoha zaujati místo katechetské v B., odebral se do P., kdež nastoupil funkci ne sice jakožto vyjmenovaný, systemisovaný kaplan, avšak jakožto kaplan výpomocný, jsa úředně registrován jakožto katecheta, než sporná záležitost ohledně katechetského místa v B. mezi církevní vrchností a školským referátem se vyřeší. Místo výpomocného kaplana v P. a tudíž pastorální službu zastával pak od počátku září až do konce prosince 1921. St-l tento svůj stížný bod opírá o názor, že působnost zák. z 20. listopadu 1920 č. 625 Sb. o nouzové výpomoci civilním a vojenským zaměstnancům, resp. jeho § 1, odst. 1, tř. I., resolucí, přijatou v 19. schůzi z 18. listopadu 1920 senátu a v 26. schůzi ze 25. listopadu 1920 poslanecké sněmovny národního shromáždění rozšířena byla i na duchovenstvo z duchovní správy. Avšak tento názor jest zřejmě mylný, neboť taková změna platného zákona mohla by býti provedena jedině normou kvality zákona, jakouž arcíť není pouhá resoluce sněmovny národního shromáždění (srovnej § 52 a § 6 ústavní listiny). Pokud pak výnos min. škol. z 10. června 1921 č. j. 39.535/1921 zmocňuje vládní referát v B. k výplatě nouzové výpomoci na dobu od 1. listopadu 1920 do konce 1921 podle svrchu cit. zák. i do rukou katolického duchovenstva, činí tak v souhlasu se svrchu zmíněnou resolucí národního shromáždění

výslovně jen v rozsahu přesně omezeném, vyhrazuje plat jen duchovenstvu, které jest placeno zcela nebo částečně z fondu státem spravovaného, jakým duchovním st-l za svého pobytu v P. ani podle svého vlastního tvrzení nebyl. Na st-le nevztahovaly by se tedy předpoklady mir. výnosu, i kdyby tento výnos pro označené v něm osoby duchovenské ně j a k ý p r á v n í n á r o k zakládal, kteroužto otázkou se však nss nemusil zabývat. Jest tudíž stížnost v tomto bodu bezpodstatná. —

Č. 3139.

Policejní řízení trestní (Slovensko): O podmínkách obnovy v pol. řízení trestním.

(Nález ze dne 19. ledna 1924 č. 22665/23.)

V ě c: Michal a Aloisie S. v Nitře proti župnímu úřadu v Nitře stran přípustnosti obnovy v policejně trestním řízení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: K oznámení policejního strážníka Josefa L., že st-lé spolu s Vojtěchem G., vesměs v Nitře, stropili dne 23. března 1922 na ulici výtržnost, až obyvatelstvo se sbíhalo, zavedl policejní kapitán v Nitře jako pol. trestní soudce proti všem třem jmenovaným trestní řízení a odsoudil je rozsudkem z 9. května 1922 pro přestupek § 1. župního statutu, spáchaný tím, že se na ulici veřejně povadili a velký křik dělali, k peněžité pokutě po 20 K, pro případ nedobytnosti k trestu uzamčení na dobu jednoho dne.

Rozsudkem z 10. října 1922 zamítl župan nitranské župy odvolání st-lů a potvrdil výrok první instance z jeho důvodů.

Výměrem z 24. listopadu 1922 nevyhověl policejní trestní soudce žádosti st-lů za obnovu a to z důvodů, že st-lé uvádějí tam pouze takové okolnosti, jež mohli již v první instanci uvést a skutečně také uvedli.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad rekursu st-lů, a potvrdil výrok I. instance na základě § 193, odst. 2. pol. tr. řádu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto: — — —

Jak již z nadpisu VII. hlavy II. oddílu I. titulu polic. trest. řádu patrno, jest obnova m i m o ř á d n ý m prostředkem opravným, jímž se poskytuje odsouzenému možnost brániti se proti rozsudku, i když se týž nabyl již moci práva. Právě se zřetelem k této pravomoci rozsudku stanoví pol. tr. řád určité podmínky, za nichž lze cestu obnovy nastoupiti a odstraniti účinnost pravoplatného již rozsudku. K podmínkám těm náleží, jde-li o důvod č. 3 § 191 pol. tr. řádu, o který se v daném případě jedná, aby nové okolnosti nebo průvody byly nejen takové, že by od nich bylo lze očekávati příznivější pro odsouzeného výsledek trestního řízení, nýbrž také, aby byly povahy takové, že lze o nich předpokládati, že jich odsouzený nemohl použiti již v prvotním řízení.

Vychází tedy zákon ze zásady soustředění pol. trest. řízení přípustným pořadem řádných instancí j a k o c e l k u, připouští výjimku z ní cestou obnovy se strany odsouzeného pouze tehdy, když újmu, postihnuvší jej rozsudkem, lze přičítati jeho nevědomosti o obranách proti